

toch zegt de Heere Jezus: *bekeert u*, en de apostelen herhalen de opwekking in Zijn Naam.”

„Aan Gods recht moet voldaan,” zei nu de een; en de ander zei: „Aan Gods recht is voldaan.” „God alleen moet de eere hebben,” vervolgde gene; „Accoord,” zeide deze, „maar God verheerlijkt Zich in den zondaar, die, op welke wijze dan ook, op de roepstem: „Kom tot de wateren,” als een dorstige *nadert* tot de bron.”

Ten slotte waren we het eens, dat we de zaak van de Goddelijke en van 's menschen zijde kunnen bezien. Mijn vriend legde op het eerste den nadruk, ik meende in 't gegeven geval vooral het op het andere te moeten doen. *Hij* sprak zooveel over het „stuk der ellende,” dat *ik* mij genoodzaakt zag het „stuk der dankbaarheid” vooral uit te doen komen, en tegenover de onmacht toch vooral de verlossing op den voorgrond te schuiven.

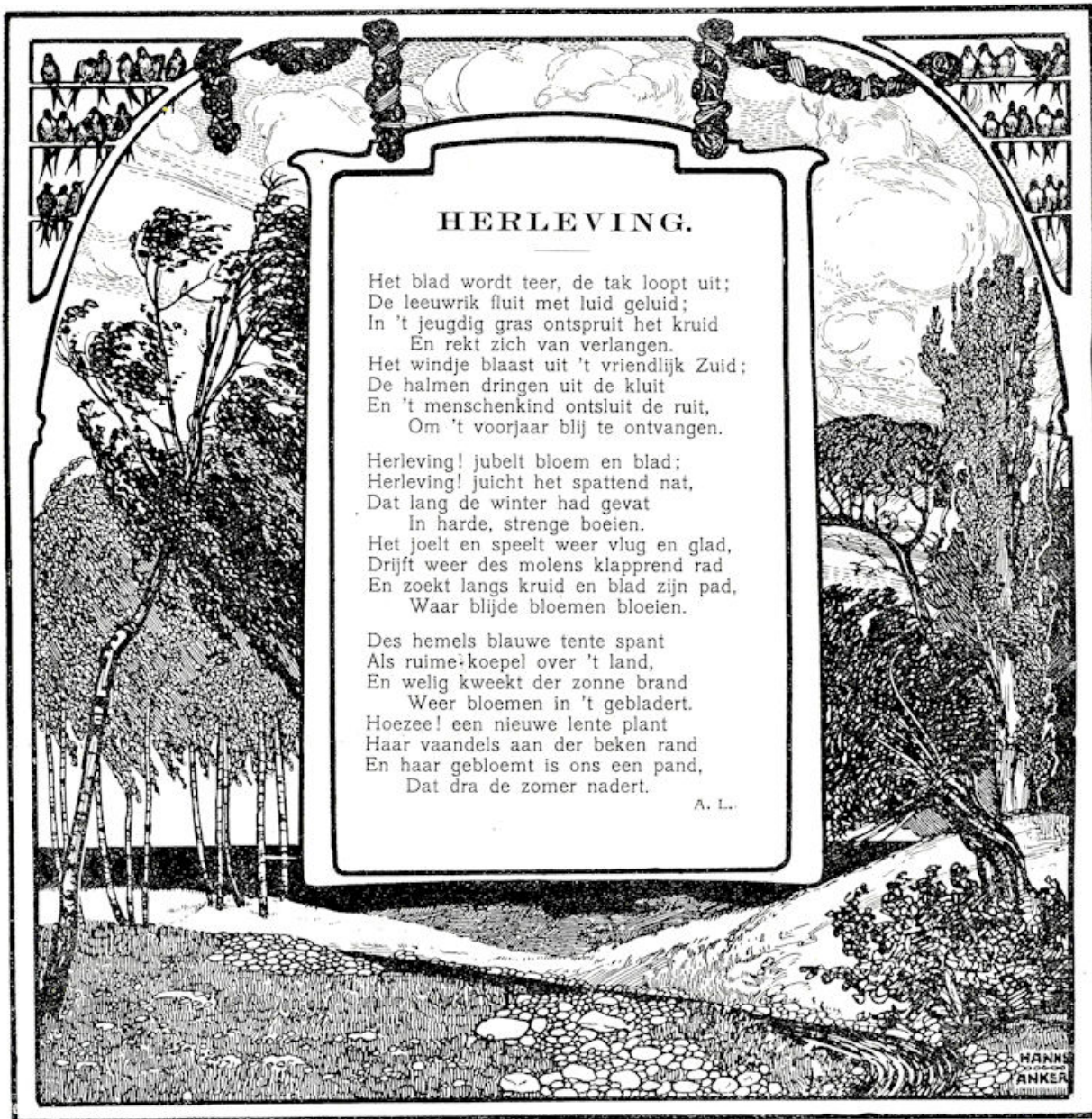
Toen naderden we Veenendaal en stopte ons gesprek evenals de trein. Met een broederlijken handdruk scheidden we, en nog tot in de verte wuifden we elkander toe.

En ik dacht eenige oogenblikken na over de ontmoeting

met den vriend van gisteren en met dien van heden, twee typen uit de geestelijke stroomingen onder de Christenen van onze dagen. Er is inderdaad een Christendom, dat immer zucht en immer klaagt, en dat zoo zelden komt tot blijmoedig belijden, en als gevolg daarvan tot een overtuigende prediking des Evangelies aan anderen. Er is ook een ander, dat altijd roemt, altijd juicht, het „Gena, o God!” der psalmen uitjubelend in het „Triumf” der gezangen. Men veroordeele elkander niet, doch legde den eersten broeder Ps. 103 op de lippen, en den ander Fil. 2: 13 op het hart: „Het is *God*, die in u werkt beide het willen en het volbrengen naar Zijn welbehagen.” En beiden het heerlijke Evangelie in den mond en in de ziel: „Wij bidden u dan *van Christus' wege*: laat u met God verzoenen.” God is de *oorzaak* der bekeering. De mensch wordt opgeroepen, zich te laten bekeeren.

En toen kraste ik mijn gedachten neer, ook om onze lezers tot meer nadenken en tot veel gebeds aan te sporen.

L. K.

HERLEVING.

Het blad wordt teer, de tak loopt uit;
De leeuwrik fluit met luid geluid;
In 't jeugdig gras ontspruit het kruid
En rekt zich van verlangen.
Het windje blaast uit 't vriendlijk Zuid;
De halmen dringen uit de kluit
En 't menschenkind ontsluit de ruit,
Om 't voorjaar blij te ontvangen.

Herleving! jubelt bloem en blad;
Herleving! juicht het spattend nat,
Dat lang de winter had gevat
In harde, strenge boeien.
Het joelt en speelt weer vlug en glad,
Drijft weer des molens klappend rad
En zoekt langs kruid en blad zijn pad,
Waar blijde bloemen bloeien.

Des hemels blauwe tente spant
Als ruime:koepel over 't land,
En welig kweekt der zonne brand
Weer bloemen in 't gebladert.
Hoezee! een nieuwe lente plant
Haar vaandels aan der beken rand
En haar gebloemt is ons een pand,
Dat dra de zomer nadert.

A. L.